

[Hans Schmidt.]

lykkedes at nå til enighed om principielle erklæringer, der indeholder en oversigt over mindretalsrettighederne.

Disse enslydende og sidestillede erklæringer har derved, at de ligger på samme plan og har kunnet afløse det provisorium, som var blevet skabt ved Kiel-erklæringen af 26. september 1949 og den danske statsministers notat af 27. oktober 1949, medvirket til at skabe balance i forholdene i grænselandet.

Jeg føler trang til at rette en tak til både den danske og den tyske delegation for det arbejde, de har udrettet til fordel for mindretallene og samtidig til gavn for udviklingen af et godt dansk-tysk forhold i sin helhed, og jeg adresserer denne tak specielt til den højtærede statsminister og forbundskansleren, som ved deres beslutninger skabte de forudgående forhandlingers resultat. Jeg takker også regeringen og folketinget for den hurtige realisering af mindretalserklæringen, hvor det drejede sig om eksamensretten til vore skoler.

Problemer, der er opstået i forbindelse med lovgivningen af 1945, har man, som jeg forstår, ikke ment at kunne drage ind i mindretalsforhandlingerne, idet det her ikke drejer sig om specielle mindretalsforhold. Man er dog vist enig med mig i, at en endelig afvikling af de virkninger, denne lovgivning har haft, vil kunne bidrage til at fremme en rolig udvikling i grænselandet, og udfra en sådan betragtning takker jeg for den lov, som generelt har givet valgretten tilbage til de af disse love ramte personer. Det betyder ikke, at de i dag vil kunne deltage i et valg, men de kan da optages på valglisten, såsnart disse bliver rettet, og de får så adgang til igen at deltage i det offentlige liv.

Med hensyn til ordningen af pensionsrettighederne, som den højtærede finansminister har bebudet vil ske ad administrativ vej, nærer jeg det håb, at disse sager vil blive taget op til velvillig behandling, så at også disse sår kan læges.

Når man vil vurdere udviklingen ved grænsen for en længere tid fremefter og man vil tage hensyn til den helhedssituation, som frembyder sig for Europa af i dag, mener jeg, at opgaven for mindretallene må ligge deri, at de opretholder og udbygger samkvemmet med deres eget folk, og at de samtidig koordinerer denne folkelige tilknytning med et positivt forhold til den stat, som de statsretligt tilhører. Jeg mener at kunne hævde, at denne opfattelse er bestemmende for det tyske mindretals politik, og jeg mener også, at det er en linie, som burde vinde mere og mere frem, også hvad det danske mindretals forhold overfor landsregeringen i Kiel angår. Når „Flensborg Avis“ i forbindelse med oprettelsen af et særligt landdagsudvalg — under bibeholdelse af kontaktudvalget — beretter om en skarp indsigelse overfor Kiel, fordi landdagen har givet udtryk for den opfattelse, at Kiel-erklæringen nu er afløst af Bonn-erklæringen, så mener jeg dog, der er anledning til at understrege den gode vilje, som er blevet vist, og det resultat, der er opnået.

Der ankes over, at den specielle frisiske gruppe ikke direkte er nævnt i Bonn-erklæringen. Efter min opfattelse og mine informationer er årsagen den, at den henregnes til det danske mindretal, og at den selvfølgelig nyder godt af alle de rettigheder, der tilkommer dette.

En fremtrædende personlighed fra Mellemfolkeligt Samvirke har udtalt, at danske og tyske må søge kontakt med hinanden, og at målet i grænsekampen må være en sådan afspænding, at ordet grænsekamp får en opstøltet og uvirkelig klang. Han gør sig til talsmand for en udvikling, der muligvis kan føre til, at forholdet mellem de europæiske lande indbyrdes kan komme til at forme sig som forholdet mellem de nordiske lande.

Denne opfattelse kan jeg tiltræde, idet jeg mener, at det tyske mindretals anerkendelse af den nuværende grænse har åbnet vejen for en sådan udvikling og samtidig har fremkaldt en situation, hvor staten